

Dr David Turner, wykład Mateusza – 1B – Wprowadzenie do Mateusza II: Główne tematy

Pozdrowienia i witam na wykładzie 1B, Wprowadzenie do Ewangelii Mateusza 2, główne tematy Ewangelii Mateusza. To David Turner i mam nadzieję, że przetrwaliście ten ostatni wykład. Nie był on łatwy do słuchania, zawierał wiele szczegółów, które mają tendencję do bycia nudnymi.

To jest ten rodzaj wykładu, który polecam słuchać raz po raz, szczególnie jeśli masz problemy z bezsennością. Gwarantuję, że to ją wyleczy. Mam nadzieję, że Wykład 1B bardziej przypadnie ci do gustu. Przechodzimy od pytań, na które nie ma odpowiedzi, dotyczących dokładnej wiedzy o historycznych początkach Ewangelii Mateusza, do głównych tematów, które obserwujemy, czytając tę ewangelię.

Trudno jest wybrać i podsumować główne tematy tej ewangelii w krótkim, około 25-minutowym wykładzie, ale spróbujemy i wierzymy, że poniższe są rzeczywiście kluczowe i musisz mieć uszy gotowe, aby je usłyszeć, kontynuując tę lekcję. Jedną rzeczą, która jest wyraźnie kluczową kwestią dla Mateusza, jest relacja Jezusa do Starego Testamentu. Wszechobecne użycie Starego Testamentu przez Mateusza jest jednym z głównych powodów, dla których tak wielu interpretatorów zauważa żydowską orientację tej ewangelii.

W rzeczywistości powszechność tej intertekstualności podważa samo pojęcie tak zwanego Starego Testamentu w teologii Mateusza. Jeśli Mateusz Jezus nie przyszedł, aby znieść, ale wypełnić prawo i proroków, 517, wątpliwe jest, aby Mateusz postrzegał żydowskie pisma jako stare, przynajmniej w znaczeniu konotacyjnym jako antyczne, przestarzałe lub osobiwe. Zamiast tego Mateusz postrzegał zarówno wzorce historyczne, jak i prorocze wyrocznie Biblii hebrajskiej jako wypełnione ostatecznym znaczeniem poprzez posługę i nauczanie Jezusa.

Oprócz licznych nieformalnych aluzji, które są bardzo trudne do zliczenia, jest około 50 formalnych cytatów. Kiedy mówimy o różnicy między aluzjami i cytatami, pomyślmy przez chwilę o różnicy między rozdziałem 1 a rozdziałem 2. W genealogii w rozdziale 1 aż do wersetów 17 nie ma bezpośrednich cytatów z żadnego wersetu Biblii hebrajskiej, ale całość jest przesiąknięta aluzjami do Biblii hebrajskiej, Starego Testamentu. Tak więc aluzje są bardzo trudne do zliczenia.

Oficjalne cytaty są łatwiejsze, a w tej ewangelii jest ich około 50; wymieniliśmy je dla Ciebie w materiałach uzupełniających. Powinieneś śledzić na stronie 5 swój konspekt wykładu. A teraz spójrz na strony 6 i 7, gdzie podsumowaliśmy konkretne cytaty lub cytaty ze Starego Testamentu w Ewangelii Mateusza.

Zwróć uwagę na lewą kolumnę, literę M w nawiasach, dla wielu z nich czasami J, i inne. W środkowej kolumnie, zwróć uwagę na gwiazdkę, znak liczbowy. Te symbole są wyjaśnione na dole strony 7. Mają związek z tym, kto dokładnie w narracji odnosił się do Starego Testamentu i jak był cytowany.

Tak więc tych 50 formalnych cytatów można kategoryzować na różne sposoby, na przykład według formuły wprowadzającej, takiej jak fraza, aby mogła się spełnić, lub fraza, że została napisana. Albo według mówcy, czy jest to coś, co sam Jezus jest cytowany jako mówiący, czy też jest to coś, co sam Mateusz dodaje jako komentarz redakcyjny, itd. Komentarz, czyli klasa, zajmie się każdym z cytatów Starego Testamentu autorstwa Mateusza z osobna.

Jest wygodne podsumowanie tego tutaj na stronach 6 i 7 twoich notatek. I jest to coś, co mam nadzieję, że będziesz miał okazję sprawdzić, gdy będziesz to później badał. Tak więc, od charakterystycznego użycia Starego Testamentu przez Mateusza, przechodzimy do chrystologii Mateusza.

Chrystologia Mateusza jest oczywiście zależna od jego zrozumienia Starego Testamentu. Rzeczywiście, pochodzi ze Starego Testamentu, który może nawet nie być nazywany Starym Testamentem. Być może Biblia Hebrajska byłaby lepsza.

Ale Mateusz uzyskuje swój pogląd na Jezusa, patrząc na Stary Testament w świetle Jezusa i na Jezusa w świetle Starego Testamentu. Mateusz używa Starego Testamentu, aby pokazać swoim czytelnikom, że osoba, posługa i nauczanie Jezusa są zakorzenione w historii, etyce i prorocत्वach Pism Izraela. Następujące główne tytuły lub opisy Jezusa są tutaj przedstawione w kolejności, w jakiej można je znaleźć w Ewangelii Mateusza.

Dodatkowe badania na ten temat można znaleźć w książce France'a, *Jesus in the Old Testament*, opublikowanej w 1989 r. Pierwszy tytuł, na jaki natkniesz się w Ewangelii Mateusza, opisujący Jezusa, to taki, że jest on Mesjaszem, lub po angielsku, Chrystusem. Jezus jest nazywany Mesjaszem od samego początku Ewangelii Mateusza, na końcu genealogii i na początku opisu okoliczności jego narodzin w 118 r.

Ten zbiór odniesień do Jezusa jako Mesjasza silnie łączy Jezusa z historią i nadziejami Izraela. Jest to z pewnością klucz do tożsamości Jezusa w Ewangelii Mateusza. Mesjasz jest dosłownie kimś namaszczonego przez Boga do specjalnej służby lub urzędu.

Zobacz na przykład w Starym Testamencie 1 Samuela 9:15, 10:1, 16:3, wersety 12 i 13 rozdziału 16. Zauważ także Wyjścia 28, werset 41, 1 Kronik 29:22, Izajasza 45:1 i wiele innych fragmentów. Co najważniejsze dla Mateusza, termin ten występuje jako

tytuł królewski w niektórych tekstach Starego Testamentu, takich jak 1 Samuela 24:6, 2 Samuela 1:14 i Psalm 2:2. Ale chrześcijańska koncepcja skromnego, cierpiącego i ostatecznie ukrzyżowanego Mesjasza była ewidentnie obca judaizmowi czasów Jezusa.

Nawet Jan Chrzciciel miał wątpliwości, czy Jezus jest Mesjaszem, Mateusz 11, wersety 2 i 3. Ale dzięki boskiemu objawieniu Piotr był w stanie mocno to potwierdzić, w rozdziale 16, wersecie 16. W tym czasie, w 1620 roku, uczniom powiedziano, aby nie mówili innym, że Jezus jest Mesjaszem, najwyraźniej w celu zapobieżenia rosnącemu sprzeciwowi wobec posługi Jezusa. Inny zbiór odniesień podkreślających Jezusa jako Mesjasza występuje w opisie Męki Pańskiej w Jerozolimie autorstwa Mateusza.

Konflikty Jezusa z przywódcami żydowskimi osiągają punkt kulminacyjny w epizodzie, który podkreśla powiązania Jezusa z Dawidem i Mesjaszem, rozdział 22, werset 41. Kontrastując swój własny pogląd na duchowość z poglądem przywódców żydowskich, Jezus potwierdza, że nikt oprócz Mesjasza nie powinien być nazywany Mistrzem w 2310 roku. W swojej odpowiedzi na pytanie uczniów o znaki swojego powrotu, Jezus ostrzega ich, aby nie wierzyli w fałszywych Mesjaszy (rozdział 24, wersety 23 do 26).

Podczas przesłuchania przed Radą Żydowską Jezus twierdząco odpowiedział na pytanie arcykapłana, czy jest Mesjaszem, powołując się na język Księgi Daniela 7:13. Ma to miejsce w roku 2663. Jednak to cytowanie Księgi Daniela 7, wersetu 13 prowadzi jedynie do kpin w roku 2668.

Później Piłat nawiązuje do faktu, że Jezus był nazywany Mesjaszem przez niektórych, gdy oferuje uwolnienie Barabasza w rozdziale 27, wersetach 17 i 22. Oczywiście w Ewangelii Mateusza Mesjasz zostaje ukrzyżowany, ale zostaje wskrzeszony i otrzymuje wszelką władzę, 2819, co jest aluzją do Księgi Daniela 7, wersetów 13 i 14, co przypomina użycie przez Jezusa języka z tego tekstu w 2664. To właśnie ten wywyższony Mesjasz wysyła uczniów, aby czynili uczniami narody.

Być może kluczem do odrębnego poglądu Mateusza na Jezusa jako Mesjasza jest powiązanie Mesjasza z Synem Bożym w dwóch kluczowych fragmentach, 1616 i 2664. Zostanie to omówione dalej, lub trochę dalej, w rozdziale Syn Boży. Następnie Jezus jako Syn Dawida.

Ten tytuł pojawia się częściej w Ewangelii Mateusza niż w innych Ewangeliach. Mateusz identyfikuje Jezusa jako Syna Dawida natychmiast po zidentyfikowaniu go jako Mesjasza w 1.1, a Mateusz szybko ustanawia i podkreśla pochodzenie Dawida w narracji o dzieciństwie Jezusa. Spójrz na rozdział 1, wersety 6, 17 i 20.

Późniejsze użycie tytułu Syn Boży pojawia się na ustach wszystkich tych, którzy wzywają Jezusa, aby ich uzdrowił, jak np. 9:27, 15:22, 20:30 i 31. Przy innej okazji

uzdrowienie prowadzi tłumy do zastanowienia się, czy Jezus jest Synem Dawida , Mesjaszem, 12:23. Tutaj jedno określenie wydaje się być równoznaczne z drugim.

Te teksty, które łączą Dawidowe pochodzenie Jezusa z uzdrawianiem, pokazują, że Jezus używa swojej królewskiej władzy, aby pomagać, a nie uciskać potrzebujących. Podczas triumfalnego wjazdu Jezusa w 21.9, tłum krzyczy chwałę Bogu dla Jezusa Syna Dawida, nawiązując do języka Psalmu 118, wersetów 25 i 26. Później tego samego dnia przyjęcie tej chwały przez Jezusa staje się okazją do oburzenia przywódców żydowskich przeciwko niemu, 21.15. Kiedy konflikt między Jezusem a przywódcami żydowskimi eskaluje w trakcie Tygodnia Męki Pańskiej, ostateczna dysputa Jezusa z tymi przywódcami zostaje ujęta w kategoriach tożsamości Mesjasza jako Syna Dawida, 22:41-45. Tutaj Jezus cytuje Psalm 110, werset 1, aby potwierdzić, że syn Dawida jest również Panem Dawida, twierdząc, że Syn Dawida jest również Synem Bożym.

Użycie przez Mateusza motywu Syna Dawida podkreśla mesjańskie uprawnienia Jezusa do uzdrawiania i rządzenia. Podkreślenie to wydaje się być zakorzenione w takich tekstach Starego Testamentu, jak 2 Samuela 7:14 i następne, Psalm 2, Psalm 89, Izajasz 9, werset 6 i 7, 11:1 i następne oraz Jeremiasz 23, werset 5 i 6. Jezus, jako Mesjasz Dawidowy, dziedziczy obietnice, jakie Bóg złożył Dawidowi, i sprowadza panowanie Boga na Izrael. Trzeci tytuł chrystologiczny, Syn Abrahama.

Tytuł Jezusa, Syn Abrahama, pojawia się zaraz po jego identyfikacji jako Mesjasza, Syna Dawida, w 1:1. Sam w sobie tytuł najwyraźniej nie ma implikacji mesjańskich. Następująca genealogia podkreśla rodowód Abrahama Jezusa w rozdziale 1, wersetach 2 i 17, nie tylko po to, aby pokazać żydowskie korzenie Jezusa, ale aby przedstawić Jezusa jako tego, który ukoronuje plany Boga, które miały swój początek w Abrahamie. Należy również zwrócić uwagę na ostrzeżenia Jana Chrzciciela, że faryzeusze i saduceusze, którzy przyszli na jego chrzest, nie powinni polegać na swoim pochodzeniu Abrahama, 3.9. Dla Jana wymagana była skrucha, a nie pochodzenie od Abrahama, aby uniknąć nadchodzącego sądu, 3.8-10. Temat ten jest rozwijany przez odpowiedź Jezusa na niezwykłą wiarę rzymskiego oficera w 8:10-12. To właśnie poganie, tacy jak ten oficer, a nie Żydzi, jak przywódcy, którzy przyszli do Jana, mieli uczestniczyć w wielkiej eschatologicznej uczcie z Abrahamem, Izaakiem i Jakubem.

Ponownie, problemem jest etyka, a nie przynależność etniczna. Nie chodzi o to, że Mateusz wykluczał Żydów jako całość z eschatologicznych błogosławieństw Boga, ale o to, że Mateusz podkreślał potrzebę wiary w Jezusa przez wszystkich ludzi, zarówno Żydów, jak i pogan. Wzmianki Mateusza o Abrahamie przypominają nam o powołaniu Abrahama przez Boga, obietnicy, że w Abrahamie wszystkie narody zostaną pobłogosławione w Księdze Rodzaju 12, i o bliskiej ofierze jedyne go syna Abrahama, Izaaka, w Księdze Rodzaju 22.

Najwyraźniej obietnica dana Abrahamowi nie zostanie całkowicie spełniona w obecnym świecie, ponieważ Jezus zrozumiał tę obietnicę, sugerując, że nastąpi zmartwychwstanie umarłych w rozdziale 22, wersecie 32. Porównaj Wyjścia 3:6. Czwartym tytułem Jezusa jest Emmanuel. Znaczenie Jezusa jako Boga z nami jest rozwijane poprzez cytowanie Izajasza 7:14 w rozdziale 1, wersecie 23.

Porównaj także Izajasza 8:8 i 10. Ten kluczowy fragment zajmuje ważne miejsce w chrześcijańskiej teologii narodzin z dziewicy, a właściwie, dokładniej, dziewiczego poczęcia Jezusa. Końcowe przedstawienie przez Mateusza obietnicy Jezusa, że będzie z uczniami aż do końca wieku, tworzy literackie *inclusio*, lub czasami nazywane *inclusion*, z 1.23, w którym obecność Boga w osobie Jezusa jest podkreślona zarówno na początku, jak i na końcu narracji i tworzy rodzaj klamry dla całej księgi.

Innym przykładem tego motywu obecności Jezusa z uczniami jest rozdział 18, werset 20, gdzie obiecuje być z nimi podczas poważnej kwestii dyscypliny kościelnej. Piątym tytułem Jezusa jest to, że jest królem. Przybycie mędrców w Ewangelii Mateusza 2 w poszukiwaniu nowonarodzonego króla Izraela rozpoczyna historię konfliktu między prawdziwym władcą Boga a złym pretendentem Herodem.

Mateusz rozumie triumfalny wjazd Jezusa do Jerozolimy pod koniec jego życia jako akt króla, ponieważ cytuje w tym celu Izajasza 62:11. Przepowiednia Jezusa o przyszłym sądzie przedstawia go jako intronizowanego syna człowieczego, rozdział 25, werset 31, króla, który oddziela błogosławionych od przeklętych, 25:34, 40 i 41. Podczas przesłuchania przed Piłatem Jezus przyjmuje pytanie Piłata jako prawdziwe stwierdzenie jego królewskości, 27:11. Następnie znosi szydercze używanie tytułu przez żołnierzy, 27:29, i ewidentnie sarkastyczne odniesienie Piłata do niego na tablicy umieszczonej nad jego głową na krzyżu, 27:37. Nawet żydowscy przywódcy szydzą z królewskości Jezusa, 27:42. Ale po zmartwychwstaniu otrzymuje on wszelką władzę i wysyła swoich apostołów w świat jako ich wywyższony król, 28:18. Porównaj 26:64 w Księdze Daniela 7:13 i 14.

Szóstym określeniem Jezusa, a być może najważniejszym w ewangelii, jest syn Boży. Niektórzy twierdzą, że syn Boży jest najważniejszym tytułem Jezusa w Ewangelii Mateusza, na przykład Jack Kingsbury. Mając takie starotestamentowe teksty jak Psalm 27 i 89:27 jako prawdopodobne tło, Mateusz przedstawia Jezusa jako dziewiczo poczętego syna, który w wyjątkowy sposób oznacza obecność Boga ze swoim ludem, 1.23. Porównaj Izajasza 7.14. Pobyt Jezusa w Egipcie podsumowuje historię Izraela, 2.15. Zobacz Ozeasza 11.1. Podczas chrztu Jezus zostaje uznany za umiłowanego syna Ojca i zostaje obdarzony duchem do posługi, 3:17. Porównaj Izajasza 42:1. Jednak wkrótce Szatan kwestionuje to uznanie, gdy Jezus zostaje wyprowadzony przez ducha na pustynię i zapytany przez Szatana, czy jest prawdziwie synem Bożym.

Dzięki poleganiu na pismach świętych Jezus jest w stanie pokonać Szatana i zwycięsko podsumowuje wędrówki Izraela po pustyni, 4:3 i 5. Nie ulega pokusie, by zmanifestować swoje wyjątkowe synostwo poprzez spektakularne czyny. Raczej pokazuje, że boskie synostwo objawia się przez poddanie się woli Ojca. Boskie synostwo Jezusa ukazane jest również w Ewangelii Mateusza poprzez jego władzę nad złymi duchami i pogodą, 8:29 i 14:33. Ta władza jest współdzielona tylko przez Ojca i Syna, który jest jedynym agentem, przez którego ludzie mogą poznać Ojca, 11:27. Jest to uznawane przez apostołów Jezusa, którzy przez Piotra uznają, że jest Mesjaszem, Synem Boga żywego, w 16:16. To powiązanie tytułów Mesjasza i Syna Bożego jest dość znaczące, chociaż Piotr ma jeszcze wiele do nauczenia się o boskim synostwie jako poddaniu się Ojcu, 16:22, .23. Niedługo potem przemienienie Jezusa pokazuje Jego uczniom, że jako Syn Boży, tylko Jego słowo powinno być przestrzegane.

Gdy konflikt Jezusa z przywódcami żydowskimi się zaostrza, Mateusz przedstawia za pomocą metafor odrzucenie jedynego syna Bożego przez przywódców żydowskich, 21:33 i następne, 22:2 i następne. Pod koniec ich sporów aluzja Jezusa do Psalmu 110.1 wskazała ku ich rozczarowaniu, że jego synostwo było zarówno Dawidowe, jak i boskie, 22:45. Podczas procesu przed arcykapłanem Kajfasz pyta Jezusa, czy jest Mesjaszem, Synem Bożym, ironicznie powtarzając świadectwo Piotra, 26.63. Porównaj 16.16. Odpowiedź Jezusa udzielona Kajfaszowi złowieszczo cytuje słowa z Księgi Daniela 7.13 o przyjściu Syna Człowieczego. Ironia trwa nadal podczas ukrzyżowania Jezusa, gdzie drwiny przestępców i przywódców żydowskich kontrastują z wyznaniem rzymskich żołnierzy.

Zarówno szydercy, jak i wyznawcy odnoszą się do twierdzenia Jezusa, że jest Synem Bożym, 27:40, 43 i 54. Jeszcze innym tytułem Jezusa w Ewangelii Mateusza jest określenie Pan. Użycie przez Mateusza tego tytułu w odniesieniu do Jezusa ma miejsce na tle stosowania tego terminu w czasach grecko-rzymskich, od grzecznego pozdrowienia do ludzkiego przełożonego, podobnego do naszego określenia Sir, do określenia rzymskiego cesarza, który był uważany za boskiego.

Termin ten pojawia się około 6000 razy w Septuagincie, greckim tłumaczeniu Starego Testamentu, jako tłumaczenie hebrajskiego Jod-He-Waw-He-Jahwe, czasami wymawianego Jehowa. Dla Żydów jest to święty Tetragrammaton, imię Boga, które nie będzie wymawiane. Kiedy czytają to w Biblii hebrajskiej, mówią po prostu Adonai, słowo oznaczające Pana, lub mówią Hashem, imię, które nie będzie wymawiane.

Mateusz nie waha się wcale stosować tego terminu Pan, kurios, do Jezusa. Ewangelia Mateusza 3.3 cytuje Izajasza 40:3, stosując do Jezusa fragment pierwotnie odnoszący się do Adonai, Yod-Heh-Vav-Heh. W Ewangelii Mateusza 7:21 i 22, w porównaniu z 25:37 i 44, Jezus jest nazywany Panem w swojej roli eschatologicznego sędziego.

Często ci, którzy mają być uzdrowieni, zwracają się do Jezusa jako do Pana. Możesz znaleźć te fragmenty; jest ich wiele, a uczniowie często odnoszą się do niego jako do Pana. Sprawdź to również w konkordancji.

Czasami Jezus nazywa siebie Panem, jak wtedy, gdy ostrzega swoich uczniów, że jeśli On, ich Pan, zostanie nazwany Księciem Demonów, będzie gorzej dla nich, jego sług. Rozdział 10, wersety 24 i 25. Jezus wyraża swoją władzę nad prawem szabatu, odnosząc się do siebie jako do Pana szabatu w 12:8. Opisuje siebie jako Pana, gdy wysłał uczniów, aby przynieśli ośła i jego źrebię na triumfalny wjazd, instruując ich, aby powiedzieli sprzeciwiającym się, że Pan ich potrzebuje w 21 :3. Opisuje swój powrót jako przyjście Pana, rozdział 24, werset 42.

Niejednoznaczność tego terminu oznacza, że musimy rozpatrywać każde z jego zastosowań w kontekście. Czasami niesie on ze sobą kontekstowe konotacje boskości Jezusa, podczas gdy innym razem jest po prostu pełnym szacunku sposobem zwracania się do Jezusa. Innym terminem dla Jezusa w Ewangelii Mateusza jest termin nauczyciel.

W Ewangelii Mateusza uczniowie nigdy nie nazywają go nauczycielem. Raczej termin ten jest prawie zawsze zarezerwowany dla zwracania się do Jezusa przez tych, którzy w niego nie wierzą, takich jak nauczyciele prawa religijnego, faryzeusze, poborcy podatkowi, zwolennicy Heroda i saduceusze. Wiele fragmentów, takich jak 8:19, 9:11, 12:38, 17:24, 19:16 i 22:16. Trzykrotnie Jezus nazywa siebie nauczycielem, 10:24, 25, 23:8 i 26:18. Należy zatem zauważyć, że w przypadku Mateusza nie ma niczego konieczne złowrogiego w użyciu tego terminu.

Ale dla Mateusza Jezus jest czymś o wiele więcej niż tylko nauczycielem. Więc ci, którzy go nazywają, są uznawani za winnych w kontekście, jeśli wybaczy mi to wyrażenie, potępiania Jezusa z nikłą pochwałą. Bardzo istotnym terminem dla Jezusa w Ewangelii Mateusza jest termin syn człowieczy.

Ewangelie używają tego wyrażenia częściej niż jakiegokolwiek innego w odniesieniu do Jezusa i można je znaleźć, z jednym wyjątkiem, Jana 12:34, w wypowiedziach przypisywanych Jezusowi. Wyrażenie to występuje ponad 100 razy w Starym Testamencie, ponad 90 razy w samej Księdze Ezechiela. Najczęściej opisuje kruchą, skończoną ludzkość w przeciwieństwie do niesamowitego Boga.

Często występuje w synonimicznym paralelizmie z terminem człowiek, jak np. w Liczb 23:19, Psalmie 8:4. Jest to termin używany w całej Księdze Ezechiela, gdy Bóg zwraca się do Ezechiela. Porównaj z Danielem 8:17. Mateusz używa tego terminu syn człowieczy 30 razy, ale z trzema głównymi niuansami. Po pierwsze, syn człowieczy występuje w fragmentach, które podkreślają cierpienie i pokorę Jezusa.

Jako syn człowieczy nie ma miejsca, gdzie mógłby położyć głowę, 8.20. Nazywany jest pijakiem i żartakiem, 11.19. Będzie w sercu ziemi przez trzy dni i noce, 12.40. Podczas gdy jest na ziemi, ludzie myślą, że jest tylko prorokiem, 16.13.14, a historia jego chwalebnej przemiany nie zostanie opowiedziana aż do jego zmartwychwstania, 17.9. Będzie źle traktowany i cierpieć tak jak Jan Chrzciciel, 17.12, nawet do tego stopnia, że zostanie zdradzony przez bliskiego współpracownika, 17.22, 20.18, 26.2 i 26.24 i 45. Pomimo takiego traktowania będzie służył innym i odda swoje życie jako okup za wielu, 20.28. Tło starotestamentowe dla tego terminu może być liczne fragmenty, które używają tego terminu do opisu ludzkości w ogóle, a proroka w szczególności. Po drugie, syn człowieczy pojawia się w pewnych fragmentach, które podkreślają obecną moc i autorytet Jezusa. Tak więc ma on władzę na ziemi, aby odpuścić grzechy paralityka i uzdrawia ich, aby zademonstrować tę władzę w 9.6. Jako syn człowieczy jest panem szabatu, 12:8, jednak jego autorytet jest tak kontrowersyjny, że jest oczerniany przez swoich wrogów, 12:32. Jego posługa sieje ziarno autorytatywnego przesłania o królestwie, 13:37. Po trzecie, termin ten pojawia się w fragmentach, które koncentrują się na Jezusie jako chwalebnym nadchodzącym królu.

On pośle swoich aniołów, aby usunęli grzeszników ze swojego królestwa, 13.41, gdy przyjdzie w chwale swojego ojca, aby sądzić wszystkich ludzi, 16.27.28, 24.27, 30.37.39, 25.31, 26.64. W czasie jego chwalebnego królestwa, jego naśladowcy również zostaną hojnie nagrodzeni, 19.28, ale najpierw muszą być w ciągłej gotowości na jego niespodziewany powrót, 24.44. Tłem dla drugiego i trzeciego użycia tego terminu, aby podkreślić obecną władzę Jezusa i chwalebny powrót, jest niewątpliwie Daniel 7:13, do którego Jezus nawiązuje w 26.64. Kontekst Daniela 7:13 obejmuje scenę sądu, w której Bóg, przedstawiony jako starożytny dni, przekazuje władzę nad ziemią synowi człowieczemu, który ze swoim ludem zwycięża nad swoimi wrogami i rządzi ziemią. W języku Wielkiego Nakazu w 28:18 do 20 można również dostrzec nawiązania do Księgi Daniela 7:13 i 14. Ta dwoistość obecnych i przyszłych niuansów, obejmująca zarówno władzę sprawowaną przez Jezusa w czasie jego ziemskiej posługi, jak i chwalebną władzę, którą będzie sprawował po swoim powrocie, jest kluczowa dla zrozumienia królestwa niebieskiego według Mateusza.

Istnieją dodatkowe tytuły dla Jezusa i Mateusza, ale musimy je na razie odłożyć na bok i przejść do odrębnego terminu Mateusza, królestwa niebieskiego. Podczas gdy Mateusz mówi o królestwie Bożym od czasu do czasu, 12:28, 19:24, 21:31 i 43, jego unikalny termin królestwo niebieskie pojawia się 32 razy. Niektórzy interpretatorzy próbują rozróżnić wyrażenia królestwo Boże i królestwo niebieskie, ale jest to nie do utrzymania z co najmniej dwóch powodów.

Po pierwsze, porównanie równoległego tekstu synoptycznego wskazuje, że Mateusz często używa wyrażenia królestwo niebieskie, gdy Marek lub Łukasz używają wyrażenia królestwo Boże. Aby to zobaczyć, porównaj Marka, przepraszam, porównaj Mateusza 13:31 z Markiem 4:30, Mateusza 19:14 z Markiem 10:15 i

Łukasza 18:17. Po drugie, terminologia Mateusza prawdopodobnie wynika ze związku nieba jako królestwa Bożego z samym Bogiem. Wyeksponowanie tego związku w Księdze Daniela jest prawdopodobnie tłem tego.

Spójrz na Daniela 2:18 i 19:28, 37, 44, Daniela 4:34, 35, 37, Daniela 5:23, Daniela 12:17. Jest to figura retoryczna zwana metonimią i prawdopodobnie jest spowodowana czią dla imienia Boga w chrześcijańskiej społeczności żydowskiej Mateusza, jak w Łukasza rozdział 16, wersety 18 i 21. Ogólnie rzecz biorąc, królestwo niebieskie odnosi się do bliskości lub nawet obecności panowania Boga w osobistych dziełach i nauczaniu Jezusa, 3:2, 4:17, 10:7 i wiele innych fragmentów. Są jednak chwile, kiedy odnosi się lub wyraźnie opisuje przyszłe panowanie Jezusa na ziemi, takie jak 6:10, 13:38-43, 25:34 i 26:29.

Być może najlepszym sposobem na opisanie dynamicznej natury panowania Boga jest stwierdzenie, że zostało ono zainaugurowane podczas pierwszego przyjścia Jezusa i zostanie dopełnione, gdy powróci. Mateusz charakteryzuje nauczanie Jezusa, Jana i apostołów jako skupione na królestwie, 3 :2, 4:17, 10:7. Odniesienia do obecnego doświadczenia królestwa stanowią ramy błogosławieństw, 5:3 i 5:10, które w przeciwnym razie mówią o przyszłych błogosławieństwach królestwa. Wiele innych odniesień do królestwa znajduje się w Ewangelii Mateusza, a jeśli zdobędziesz konkordancję, zostaniesz nagrodzony za tego typu studiowanie.

Następnym kluczowym tematem w Ewangelii Mateusza jest temat konfliktu, a z powodu braku czasu nie możemy rozwinąć go dogłębnie. Jednak zauważ, że nawet na początku, gdy Jezus jest niemowlęciem, Herod chce go dopaść w rozdziale 2. Podczas gdy Jan Chrzciciel wykonuje swoją posługę, między nim a przywódcami żydowskimi dochodzi do wielu konfliktów. Tak samo jest z Jezusem, co kulminuje w strasznych potępieniach w rozdziale 23.

Czy nacisk Mateusza na ten konflikt między Jezusem a żydowskimi przywódcami obejmuje i podżega do antysemityzmu? Nie ma wątpliwości, że chrześcijańscy antysemita wykorzystali Mateusza do promowania antysemitckiego programu, ale z pewnością nie był to cel Mateusza. Najprawdopodobniej Mateusz był Żydem i pisał do Żydów, którzy wierzyli, że Jezus był żydowskim Mesjaszem. Ci chrześcijańscy Żydzi byli najwyraźniej w zaciekłym konflikcie religijnym z niechrześcijanami, ale konflikty sekciarskie były powszechne w czasach judaizmu Drugiej Świątyni.

Niewątpliwie, celem Mateusza było obalenie niechrześcijańskiego judaizmu żydowskiego establishmentu, niezależnie od tego, czy Mateusz został umieszczony przed czy po zniszczeniu Jerozolimy w 70 r. n.e. Jednak sytuacja jest religijnym sporem między Żydami, a nie pogańską polemiką przeciwko rasie żydowskiej. Chrześcijanie muszą ze wstydem przyznać, że Mateusz został wykorzystany przez antysemitów, ale interpretowanie Mateusza jako pogańskiej chrześcijańskiej polemiki przeciwko Żydom jest anachroniczne.

Na koniec, aby zakończyć taśmę, kościół i misja światowa wśród pogan. Ewangelia Mateusza, którą często opisuje się jako najbardziej żydowską z Ewangelii, jest jedyną ewangelią, w której słowo kościół jest używane na określenie wspólnoty uczniów Jezusa. Od samego początku Mateusz zaczyna wyjaśniać, że wspólnota uczniów Jezusa powstaje z nieoczekiwanych źródeł, takich jak Tamar, Rachab, Rut i Batszeba w rozdziale 1, mędrcy w rozdziale 2, rzymski oficer w rozdziale 8, kobieta kananejska w rozdziale 15 i rzymski żołnierz w rozdziale 27.

Wszystkie te epizody z narracji łącznie wpływają na pierwotnych żydowskich czytelników Mateusza, aby poszerzyli swoją wizję ludu Bożego. Nie chodzi o to, aby porzucili swoich współbraci Żydów, ale o to, że przesłanie o królestwie musi zostać zaniesione do wszystkich narodów. Ostateczne powołanie uczniów przez Jezusa opiera się na Jego teraz wywyższonym statusie.

Otrzymawszy całą moc, posyła jedenastu do narodów, aby czynili uczniów ze wszystkich, którzy będą przestrzegać Jego przykazań, i uzbraja ich obietnicą, że będzie z nimi przez wszystkie dni aż do końca wieku. Uniwersalny zakres tego polecenia jest onieśmielający, ale może zostać wypełniony, jeśli uczniowie będą pamiętać, że ich Mesjasz, podobnie jak zwycięski Syn Człowieczy w Księdze Daniela 7, otrzymał uniwersalny autorytet. Gdy wypełnią oni żmudne zadanie nauczania przyszłych uczniów, aby przestrzegali wszystkich przykazań Jezusa, On będzie stale z nimi aż do końca.